Lumi és a kanál méz

Egy mese a háláról: ahogy Lumi megtudja, hány apró szárny dolgozott azért az egy kanál mézért, amit reggelire kapott.

Aznap reggel korán ébredt Lumi, mert a napfény már bekukucskált a kis ablakon. Odakint a Hála Kertje ragyogott: színes virágok bólogattak, méhecskék zümmögtek, és a fűszálak hegyén még ott ült a harmat.

A tornácon ott várta a reggelije, egy karéj friss kenyér meg egy üvegcse méz. Lumi leült a lépcsőre, sietve megkente a kenyerét, és három harapással el is fogyasztotta.

Ahogy visszatette az üvegcsét a lépcső szélére, egy kicsi méhecske szállt a peremére. Aranyszínű szőr borította, és a szárnya halkan zizegett.

„Jó reggelt”, köszönt Lumi. „Te is a mézhez jöttél?”

„Csak megnézem”, felelte a méhecske. „Én gyűjtöttem.”

Lumi az üvegcsére pillantott. Az alján még ott csillogott egy ujjnyi méz.

„Ezt te?”, kérdezte halkan.

„Nem egyedül”, mondta a méhecske. „Sokan voltunk. Egész nyáron.”

És elmesélte, hány virágra kell leszállni egyetlen kanálnyi mézért. Elmesélte a hosszú utakat a rét fölött, a záporokat, a hajnali hideget. Lumi hallgatta, és lassan letette a tányért maga mellé.

Egy kanál méz. Egy egész nyár.

Aztán felállt, és végigsétált a kerten. Megállt a napraforgók előtt, megállt a levendulánál, megállt a pipacsok mellett. Eddig sosem nézte őket ilyen sokáig.

A kert végében egy kicsi kőváyú álldogált a bokor tövében. A méhek ott szoktak inni a meleg délutánokon, de a vályú alja most száraz volt.

Lumi bement a házba a kancsóért. Vizet töltött a vályúba, aztán tett bele három lapos kavicsot, hogy a méhek biztosan megkapaszkodhassanak. A víz halkan csobbant, majd elcsendesedett. Olyan tiszta volt, mint a hajnali harmat.

A méhecske körberepülte a vályút, egyszer, kétszer, háromszor. Aztán leszállt az egyik kavicsra, és ivott.

Délután Lumi visszavitte az üres üvegcsét a nagymamájához.

„Köszönöm a mézet", mondta. „És köszönöm, hogy nekem tetted el."

A nagymamája megsimogatta a fejét, és nem szólt semmit, csak mosolygott.

Este, amikor a nap az ég peremén időzött, Lumi kiült a tornác lépcsőjére. A kert felől édes illat szállt, és valahol messze még zümmögött valaki.

Van úgy, hogy a legkisebb falat mögött is sok csendes munka áll, és a köszönet akkor igazi, ha ezt észre is vesszük.

Vége

Beszélgessetek róla

A mese végén megkérdezheted a gyermekedtől:

1. Volt ma valami, ami jólesett neked? Ki dolgozott érte?
2. Szerinted miért tett Lumi három kavicsot a vízbe?
3. Kinek mondanál ma köszönetet, és miért?